

Warszawa, 19 lutego 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

BIBLIOTEKA

Urzędu Patentowego
Rzeczypospolitej Polskiej

F42 B 9/26

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25884.

Kl. 72 d, 3/01.

Max Bernhardt
(Berlin, Niemcy).

Łuska nabojoowa.

Zgłoszono 12 października 1936 r.

Udzielono 10 grudnia 1937 r.

Przedmiotem wynalazku jest łuska nabojoowa, do której wyrobu używa się materiału zawierającego tylko niewielki odsetek miedzi albo nie zawierającego jej wcale. Wynalazek dotyczy łusek armatnich zarówno do nabojów składanych, jak i zespolonych. Łuski te składają się z płaszcza, dna i części łączących, przy czym poszczególne części łuski są wymienne i mogą być używane wielokrotnie.

Próbowano już i dawniej wykonywać takie łuski z kilku części i łączyć je za pomocą nitów lub przez spawanie. Łączono zwykle płaszcz bezpośrednio z dnem lub też płaszcz ciągniono z grubej płytki żelaznej. Obydwa te sposoby wykonania nie dawały jednak zadowalających wyników, ponieważ dno lub wkładka wskutek ciśnie-

nia wewnętrznego ulegały odkształceniu, co wywoływało rozrywanie się łuski lub zacinanie się jej w komorze nabojoowej.

Łuska, wykonana według wynalazku niniejszego, odpowiada wszelkim wymaganiom, stawianym co do jakości łusek nabojoowych.

Na załączonym rysunku przedstawiono przykład wykonania łuski według wynalazku. Fig. 1 przedstawia, w przekroju poprzecznym gotową łuskę po połączeniu wszystkich części, fig. 2 — widok z boku i z góry dolnego pierścienia, zaś fig. 3 — widok z boku gotowej łuski w skali zmniejszonej.

Płaszcz 1 łuski wykonany jest ze zwykłej blachy żelaznej lub z innego odpowiedniego materiału np. przez zwijanie,

spawanie i zaginanie. W przypadku wykonania płaszcza przez spawanie i zwiżanie część dolną płaszcza, po zagięciu i spojeniu, zwęża się, zagina do wnętrza i wstawia w oprawę w postaci pierścienia 2, zaopatrzoną pośrodku w okrągły otwór 2a; w otwór ten wchodzi wystająca część 3a dna 3, zaopatrzonego w tulejkę 3b z gwintem zewnętrznym. Dno posiada dwa wgłębienia 3c do klucza, używanego przy łączeniu i rozłączaniu poszczególnych części (gotowej) łuski, tudzież otwór środkowy 3d do umieszczenia zapłonika. Pierścień 2 może być ukośnie przecięty (fig. 2), co zwiększa jego sprężystość.

Pierścień 2 i dno 3 mogą być wykonane z tego samego materiału, np. z twardego żelaza, i mogą stanowić jedną całość.

Części 1 i 2 oraz 3 nakłada się na siebie, następnie łączy się całość za pomocą kciuków lub nakrętki 4. Między nakrętką 4 lub odpowiadającą jej część i tulejkę 3b wkłada się pierścień uszczelniający 5, który chroni gwint nakrętki 4 i tulejki 3b od uszkodzenia przez gazy prochowe, co umożliwia wymianę i tym samym wielokrotne użycie poszczególnych części.

Ważną cechą znamionną łuski nabojo-wej według wynalazku stanowi ukośne przecięcie pierścienia 2, wskutek czego część ta przy strzale nie ulega trwałym odkształceniom i łuska nie zacina się w komorze nabojo-wej.

Pierścień 2 można również wykonać z

mosiądzu stosując jako surowiec stare wystrzelone łuski mosiężne. W tym przypadku przecięcie jest zbędne.

Przy stosowaniu rozciętego pierścienia stalowego należy zwrócić uwagę, aby nakrętka 4 dociskała płaszczyść łuski tylko do odpowiednio wytoczonej części dna łuski, co ułatwia sprężynowanie pierścienia 2 w chwili strzału.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Łuska nabojo-owa, której płaszczyść jest zaciśnięty między dnem a nakrętką, znamionna tym, że między płaszczyścią (1) a dnem (3) znajduje się pierścień (2) sprężynujący w kierunku swego obwodu i obejmujący sprężyste część dolną płaszczyści (1), przy czym pierścień ten jest przecięty np. ukośnie.

2. Łuska według zastrz. 1, znamionna tym, że między nakrętką (4) a dnem (3) znajduje się pierścień uszczelniający (5), który chroni gwint nakrętki lub dna od uszkodzeń przez gazy prochowe.

3. Łuska według zastrz. 1 i 2, znamionna tym, że pierścień (2), otaczający dolną część płaszczyści łuski, stanowi jedną całość z jej dnem (3).

Max Bernhardt.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

